

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 357. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_189-txt-shoot-idm9596.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Midt under denne Digtets herlige Sang, som kun Faa vilde høre, medens Vantroens Pest og Ligeegyldighedens Kræft fordærvede Folket, da talte Gud saa lydelig, at alle maatte høre, enddog Faa vilde forstaa, at Røsten kom fra ham. Den negang var det ei blot, som før, et Tordenskrald, men et Tordenslag som tændte vor Frue Hus, mangan Bolig i Axelstad og Danebrog paa de blaa Bølger. ¹⁸⁰⁷. Engellands ugudelige Høvdinge kaldte det Ret, under Venskabs Maske at overraske et fredeligt Folk, for at udvrise af dets Haand et Vaaben, der maaske kunde vorde dem farligt. En talrig Flaade udsatte Tusender paa Sjællands Kyst, der ei i et heelt Aarhundrede var nedtraadt af fjendtlig Fod; hardtad den hele Krigshær stod i Holsten, Landeværnet adsplittedes ved Kiøge, som en Faareflok uden Hyrde, Dødsfrygt forvirrede Hjernen paa dem, som raadte i Axelstad, Forbittrelsen gav Mange Mod, men Ingen Høvdingsaand; den brændende Stad, der uforstandig havde ladet sig indklemme, trodsede enstund forgæves, og maatte overgive Flaaden, som Riget kaldte sit Palladium, med al dens Redskab i Fjendens Vold. Under Fjerde Frederik brændte Frue Kirke med sine mærkværdige Grave, hvori Benene af alle Sjællands Bisper fra Palladius, og af Danmarks fleste berømte Mænd i det lutherske Tidsrum, vare sankede; da blev Flaaden til intet efter en glim358rende Afsked, da uddøde, i det Hele, den gamle Kristendom. Under sjette Kristian skulde Alt fornyes, Kirken opbygtes, Danneskjold, Dokkens sindrige Mester, lod tømre stolte Orlogger, prud løftede sig Kristiansborg paa Gruset af det gamle Slot, det skulde Kristendommen ogsaa; men Alt fra hans Dage var kun et kort og sygeligt Liv beskikket; saa Guds frygten, saa Kirken, saa Borgen, og saa Flaaden; Alt tyktes kun reist for at sanke Levningen af Fædrenes Aand i Fædrenes Grave. Syvende Kristians Lig har ei endnu kunnet naa det nybygte Gravsted, hvor han skulde samles til sine Fædre; det hviler i Rendsborg, hvor han døde faa Maaneder efter den store Jordefærd, ved hvilken en djærv Kriger, inderlig grebet, udbrød: at Danmark begrov sin Fader.